

Elkedvetlenedés és levertség

Mennyien vannak ma, „nyomás alatt”. Ennek a kornak a tulajdonképpeni betegsége ez, amely Jézus Krisztus gyülekezetébe is betör és bénítóan hat benne.

Szeretnénk ezt a betegséget éppen a hívóknél közelebből szemügyre venni.

A hívók életében a levertségnek különböző oka lehet. Elsősorban is igen fontos megfigyelni, hogy a levertség nem kívülről jön, hanem belülről! A körülmények lehetnek még oly nehezek, a bajait és gondok még oly nagyok, - ha belülről rendben vagyunk, akkor nincs, erejük rajtuk. De ha odabent nincs rend, akkor a legkisebb megterhelés is nyomás alá vihet.

I. A levertség lehet, egy bűn következménye, amelyet nem akarunk meglátni vagy megvallani. Nincs mar erőnk, mert az Úr nincs már velünk, és az élet terhe alányom bennünket. Elkedvetlenedés és levertség lehet az ördög behatása, aki valamiként, ha még oly kicsiny résen át is, újra bemenetelt talált az életünkbe. Egy békétlen szó, amit meghallottunk, egy pletyka, amit továbbadtunk, az irigységnek vagy keserűségnek valamiféle érzése már alkalmat és hatalmat adhat az ördögnek, hogy a kicsi résen át mérgező anyagot bocsásson a szívünkbe, - és már nyomás alatt is vagyunk. Hallgatjuk az ördög szavát, sőt az felébe is kerekedik Isten szavának, - hiszünk neki és hazuggá tesszük Istent.

Az egyetlen szer e betegség ellen egészen természetes: szabadon, nyíltan megvallani a bűnt, és bizalomteljes bátorsággal venni Jézus Krisztus vérért bűnbocsánatra és tisztulásra. Csak nem várakozni! Ez az elernyedés, gyorsabban nő bennünk, mint az eső után a gomba az erdőben! Az igazi, kórokozó bűnt kell megvallanunk, - nem valami mást, - és pedig nyíltan a nevére nevezve, minden mentegető „de” nélkül. Ne vonakodj, ne tékozold életed napjait „nyomás alatt.”, amikor Jézusba felettébb győzedelmes lehetsz, /Róma 8: 37/ fölötté mindennek, ami nehéz!

II. Igen sok esetben azonban hívók levertségének az oka a hitetlenségbe való visszaesés. Többnyire egészen közönséges módon is: a hívó odaengedi magát a jelen és jövő félelmének a hatása alá. Igen sokszor a világi helyzet és a belőle várható események félelmének a hatása alá, - ami alatt a világ fiai annyira szenvednek. Atom-rémítésnek és Kisebb-nagyobb egyéb rémítéseknek a nyomása alatt él. Ilyenkor nem, hogy hitben nem jár a hívó, de még látásban is csak félig, mert a rosszban hisz, amivel végződni fognak a dolgok. Egyenesen az ördögben, való hit ez! Mintha Isten nem volna Isten, mintha Jézus nem taposott, volna a kígyó fejére, mintha e világ és ura nagyobb lenne az Úrnál, és Isten gyermekeinek szűkölve kellene félni az elkövetkezendőktől, nem pedig Jézussal menni bele az eseményekbe! Ha a nagy nyomorúság közeledik is, akkor is, sőt leginkább akkor

„emeljétek fel fejeteket!” /Luk. 21: 28/.’ Jön az Úr, közel az Úr!

Ha az övéi vagyunk, ne ördög-hitben, ne hitetlenségben, hanem Jézus hitében járjunk. És mihelyt valóban Jézussal járunk, ez máris megvan!

A hitetlenségben való visszaesés igen sok esetben úgy következik még be, hogy újra önmagunkra nézünk, a magunk erejével vagy tehetetlenségével számolunk, megint mi akarunk csinálni mindent, fölény kerül a törvény fényítő mestere, lelki görcsbe esünk, - és kedvetlenek vagyunk, nyomás alá jutottunk.

Ez ellen az elkedvetlenedés és levertség ellen csak egy segítség van: visszatérni a Jézusban bízó hithez!

Merüljünk bele a gazdagságba, amely Jézus Krisztusban adatott nekünk. Valahányszor újra világossá lett, hogy milyen tökéletlenek és hiánnyal teljesek vagyunk, húzódjunk a csodálatos ígélet és bizonyosság oltalma alá: „Őbenne jutottunk az élet teljességére.” /Kol. 2: 10/. Egyszerűen beleeshetünk Urunkba, ha nincs erőnk felemelkedni őhöz. És ha Őbenne vagyunk, akkor a legcsekélyebb kétség nélkül tudhatjuk hogy, „Kedvesek vagyunk ama szeretetben.” /Efézus 1:6; Luther fordítás/.

Hitetlenségünk és levertségünk egyik oka nem abban van-e, hogy a magunk mértékével, „emberi mértékkel” mérjük magunkat – Jézus Krisztus mértéke helyett. Ő szorosán tart bennünket önmagában, megigazításának ruhájában sugárzó fehéren és gazdagon állít oda az Atya szeme elé – az Ő vérrel meghintett engedelmességének ajándékával. Közbenjár Ő, és pedig nemcsak azért, mert Istent képviseli előttünk, hanem mert minket is képvisel Isten előtt. Istent látjuk Krisztusban, Isten pedig minket lát Őbenne. Örömmel mondhatjuk azért:

„Tekints alá, Ó Isten és lásd meg a te Felkentéd orcáját!” /Zsolt. 84: 10/. Benső nyugalmunk, benső egyensúlyunk fordul meg rajta, hogy ezt a látást mi magunk változatlanul megtartsuk. Anélkül persze, hogy egy árnyalatnyi ragadományt is csinálnánk belőle! Ha békességünket és örömünket attól tesszük függővé, hogy Krisztus arca mennyire látható már az életünkben, akkor újra és újra elernyedünk, mert nem találunk vigasztalást önmagunkban. Nem is reánk van bízva, azonban ennek az elbírálása!

De ha Jézus dicsőségét szemléljük és őbenne rejtőzünk el, akkor ez mindig új örömmel és békességgel, hálával és Ő általa cselekvő szeretettel tölt el és tudhatjuk, hogy néki hatalma van rá, hogy az Ő képmását rajtunk is teljessé tegye.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”